

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ МУЗИКАТА НА ЕРИХ ЦАН

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2013

chitanka.info

Колкото и внимателно да разучавах картите на този град, все не можех да открия улица „Озейл“^[1] отново. Длъжен съм да отбележа, че се ровех не само из съвременните карти, защото добре знаех, че подобни имена често се менят. В крайна сметка реших да се потопя лично в старинната атмосфера на мястото и да проуча задълбочено всеки регион — без значение от названието му, — където би могла да се крие уличката, която някога познавах като „Рю Д’Озейл“. Обаче въпреки положените от мен усилия, не мога да не призная (при това не без срам и горчивина), че така и не успях да намеря нито къщата, нито въпросната улица... и дори съвсем приблизително да определя границите на района, където през последните няколко месеца от мизерния ми студентски живот (следвах метафизика в градския университет) слушах музиката на Ерих Цан.

Изобщо не съм изненадан от наличието на подобна празнота в паметта ми; все пак по това време аз сериозно подкопах както физическото, така и психическото си здраве, и помня, че не бях канил никого от тесния си кръг познати там. Същевременно тази невъзможност да открия улицата ми изглежда не просто странна, а озадачаваща и дори обезкуражаваща. Та тя се намирал само на половин час път пеша от университета и се отличаваше с някои доста специфични особености, които всеки, стъпвал там дори за кратко, със сигурност би запомнил. Ала въпреки това така и не успях да срещна човек, който да е чувал за улица „Озейл“.

По масивен, съграден от черен камък мост уличката прехвърляше мрачната река, покрай която се редяха занемарените тухлени зидове на навъсени складови помещения със слепи, мътни прозорци. Бреговете на реката неизменно тънеха в полумрак, сякаш смрадливият пушек от съседните фабрики ги бе направил навеки недостъпни за слънчевите лъчи. Самата река представляваше източник на неописуеми зловония — зловония, с които никъде другаде не съм се сблъсквал, — ала, колкото и странно да звучи, именно на тези миризми възлагам последната си надежда да открия онази къща, защото никога не бих могъл да ги забравя. От другата страна на моста се простираше тесен калдъръмен път, обграден с парапет, веднага след който започваше възход в терена — изпървом наклонът беше полегат, но впоследствие, когато човек се доближеше до „Рю Д’Озейл“, изведнъж ставаше доста стръмен.

Никога и никъде не съм съзирал друга тъй тясна и непристъпна уличка като тази. Бих могъл да я сравня със сурова скала, недостъпна за всякакъв вид транспорт; на места нямаше дори тротоар — на негово място в настилката бяха изсечени масивни каменни стъпала — и завършваше с висока, покрита с бръшлян прастара стена. Паважът не само че бе неравен, но и бе лишен от каквато и да е хомогенност — каменни плочи се редуваха с груб калдъръм, а имаше и участъци, където прозираше голата земя, нашарена тук-там от зеленикавосивкава растителност. Сградите, които се издигаха от двете страни на „Озейл“, бяха високи, с островърхи покриви и — съдейки по вида им — определено бяха неимоверно стари. Често, докато ги съзерцавах, имах чувството, че се накланят ту напред, ту назад или настрани. Нерядко две срещуположни къщи се надвесваха една към друга над улицата, образувайки някакво далечно подобие на триумфална арка, с което напълно лишаваха земната повърхност от живителната дневна светлина. Други постройки пък се съединяваха на нивата на по-високите етажи посредством разнебитени тесни мостчета.

Най-силно поразен обаче останах от обитателите на този район. Отначало ми се струваше, че впечатлението ми се дължи на мълчаливото, потайно и неразговорливо поведение на местните, обаче впоследствие си обясних странното им държание с обстоятелството, че всички бяха на преклонна възраст. Не зная как така се случи, че се нанесох да живея именно на тази уличка, ала признавам, че не бях съвсем на себе си, когато се преместих там. На моменти дори си мисля, че решението ми сякаш бе продиктувано отвън. Понеже страдах от непрестанен недостиг на средства, бях принуден да сменя множество мизерни квартири, намиращи се във всевъзможни западнали квартали, като всеки път се озовавах на улицата поради невъзможността ми да си платя наема. В края на краищата тази върволица от тягостни събития ме запрати пред олющената съборетина на „Рю Д’Озейл“, чийто собственик беше един страдащ от парализа старец на име Бландо. Въпросната къща бе третата от началото на улицата и още щом я зърнах, осъзнах, че е най-високата от всички постройки наоколо.

Скромната квартира, която наех, се намираше на петия етаж и се състоеше от една-единствена стаичка. Останалата част от сградата била — по думите на хазяина — почти необитаема. Ала ето че още

същата вечер, когато се нанесох, дочух странна музика, долитаща от мансардното помещение над главата ми. На следващия ден побързах да разпитам стария Бландо за източника на необичайната музика. Той ми сподели, че в таванската стаичка живеел някакъв възрастен чуждак, разписал се в книгата му като Ерих Цан — ням германец, който вечер свирел на виола в оркестъра на един от тукашните посредствени театри... После хазяинът ми побърза да добави, че именно склонността на Цан да репетира нощем, след приключването на театралните представления, го накарала да предпочете най-високата и изолирана стая в къщата, от чийто единствен прозорец се откривала гледка към пейзажа, простиращ се отвъд високата, увенчана с бръшлян стена в горния край на улицата.

Оттогава насетне почти всяка нощ слушах музиката на Ерих Цан, ала въпреки че мелодиите му не ми даваха да заспя, част от мен бе запленена от необикновеното, причудливо звучене на неговите омайни трели. Колкото и малко да знаех за изкуството, бях сигурен, че тези изумителни хармонии нямат нищо общо с онова, което бях чувал преди, ето защо не след дълго стигнах до извода, че непознатият старец е композитор с необичаен, дори гениален талант. Колкото повече слушах омагьосващите мелодии, които съседът ми изтръгваше от виолата си, толкова по-завладяващо въздействие ми оказваха и след седмица вече бях събрал необходимата смелост, твърдо решен да се запозная с този загадъчен човек.

Една вечер, когато господин Цан тъкмо се връщаше от работа, аз го пресрещнах в коридора и му заявих, че бих желал да го опозная по-добре, а защо не и да го послушам как свири. На външен вид старецът не беше нищо особено — дребничък, слабоват и свит човечец с износени дрехи. Забелязах, че има яносини очи, гротескно като на сатир лице и почти плешива глава. Когато се приближих и го заговорих, физиономията му придоби едновременно уплашен и разгневен вид. Обаче явната ми доброжелателност все пак успя да разтопи леда на отчуждението; изопнатите му черти се смекчиха и той ми махна с ръка — макар и, както забелязах, с известна неохота — да го последвам по мрачните, проскърцващи и разнебитени тавански стълби.

Германецът заемаше едното от двете разположени непосредствено под стесняващия се островърх покрив помещения —

стаята му се намираше от западната страна на къщата, която се издигаше недалеч от високата, покрита с бръшлян стена в горния край на улицата. Квартирата му изглеждаше доста просторна; това впечатление се засилваше допълнително от почти пълното отсъствие на нормално обзавеждане. Мебелировката се състоеше единствено от тесен железен креват, зацапан умивалник, малка масичка, голяма библиотека, ръждив пюпитър^[2] и три старовремски стола. По пода в безпорядък се валяха разпилени нотни листове. Голите, неприветливи стени на помещението сякаш никога не бяха виждали измазване, а повсеместното изобилие на прах и паяжини караха стаята да изглежда по-скоро изоставена, отколкото необитавана. Очевидно представите на Ерих Цан за красота и естетика се простираха отвъд традиционните възгледи и лежаха в някое далечно кътче на творческото му въображение.

Старецът ми даде знак да се разположа на един от дървените столове, след което затвори вратата, дръпна голямото дървено резе и запали една свещ, прибавяйки я към тази, която носеше със себе си. Сетне извади виолата си от овехтелия калъф и се настани на най-неудобния стол. Без да ме попита дали имам някакви предпочитания — и без изобщо да се доближи до пюпитъра, — домакинът ми засвири по памет и така омагьоса сетивата ми, че можех единствено да го слушам като хипнотизиран. Самото изпълнение продължи малко повече от час и се състоеше от хармонии, каквито никога през живота си не бях чувал. Още тогава предположих, че тази забележителна музика бе плод на собствения му композиторски талант. Невъзможно е да се опише изключителното ѝ въздействие върху такъв като мен, който нищо не разбираше от музикално изкуство. Приказните мелодии приличаха на fuga с периодично повтарящи се пленителни пасажки, но дори за лаик като мен беше видно отсъствието на онези тайнствени, фантастични звуци, които бях слушал нощем от стаята си.

Колкото и странно да звучи, онези завладяващи хармонии така се бяха врязали в паметта ми, че впоследствие често си ги тананиках неумело (и без съмнение ужасно фалшиво). Ето защо, когато музикантът най-сетне отпусна лъка си, нетърпеливо го попитах дали не би ми изсвирил някоя от тях. В този миг сбръчканата физиономия на стареца изведнъж изгуби онзи отегчено-безметежен израз, господствал по време на изпълнението му, и на лицето му отново се

изписа същото любопитно съчетание от страх и гняв, което бях забелязал при първата ни среща. Бях твърдо решен да настоявам, отнасяйки се твърде лекомислено към капризите на старческата сенилност, и дори се опитах да „настроя“ домакина си на желаната от мен вълна, подсвирквайки му част от мелодиите, запомнени от мен през изминалите нощи. Ала преди да изминат и няколко секунди, Ерих Цан разпозна първоизточника на непохватното ми тананикане и лицето му тутакси се преобрази, изкривявайки се до неузнаваемост. Той протегна дългата си, костелива и студена дясна ръка, за да запуши устата ми и да сложи край на нелепата ми имитация. В същото време за пореден път демонстрира непонятната си ексцентричност, тъй като отправи напрегнат — дори бих казал уплашен — поглед към самотния, закрит със завеси прозорец, сякаш се боеше от някой неведом среднощен натрапник. Реакцията му беше двойно по-нелепа и абсурдна, понеже мансардата се издигаше на голяма височина и бе недостъпна от всички съседни покриви, а и въпросният прозорец беше единственият на цялата стръмна уличка, откъдето — както бе казал хазиянът ми — човек можеше да надзърне над увитата с бръшлян стена.

Странният поглед на стареца ми припомни тези думи на Бландо и аз почувствах внезапен, макар и малко своенравен импулс да хвърля поглед през прозореца към пъстрата панорама на посребрените от лунното сияние покриви и градските светлини, блещукащи от другата страна на хълма, недостъпна за всички обитатели на улица „Озейл“, с изключение на този навъсен музикант. Пристъпих до прозореца и тъкмо щях да дръпна вехтите зацапани завеси, когато господин Цан отново се нахвърли върху мен с удвоена комбинация от гняв и страх. Този път той кимаше решително към вратата, докато трескаво ме тикаше натам с двете си ръце. Отвратен и оскърбен от поведението на своя домакин, аз му наредих да ме пусне и му заявих, че незабавно ще изляза от стаята му. Тогава той разхлаби хватката си, а щом зърна погнуската и обидата в очите ми, гневът му сякаш се стопи. След секунда дясната му ръка отново се стегна — вече в дружелюбно ръкостискане — и немият виолист ме подкани да седна. Междувременно той самият се отправи към неподредената маса, където със замислено — и някак тъжно — изражение започна да пише

с молива си на френски с онези измъчени стил и почерк, на които само един чужденец е способен.

Бележката, която в крайна сметка предаде в ръцете ми, представляваше молба за толерантност и опрощение. Ерих Цан пишеше, че е стар, самотен и страда от странни пристъпи на страх и нервни сривове, свързани както с музиката му, така и с някои други, неназовани причини. Проявеният от мен слушателски интерес изключително го бе зарадвал; той искрено желаше отново да го посетя, без да обръщам внимание на ексцентричните му изблици. Обаче, за голямо свое съжаление, не би могъл да ми изсвири някоя от странните си хармонии; просто не бил в състояние да ги изпълнява в присъствието на други хора, както и трудно би понесъл някой от предметите в стаята му да бъде докосван от друго човешко същество. Преди първата ни среща в коридора той изобщо не подозирал, че музиката му би могла да бъде доловена от нечий чужд слух, ето защо най-любезно ме молеше да уредя с Бландо преместването си в стая на по-долен етаж, където не бих могъл да чувам среднощните му репетиции. Накрая немият чудак добавяше, че е готов лично да покрие разликата в увеличените разноси по наема.

Докато си седях там и се мъчех да разшифровам ужасните му драсканици, изведнъж почувствах как се изпълвам със снизхождение към нещастния старик. Също като мен, и той бе станал жертва на физически и психически страдания, а увлеченията ми по метафизиката ме бяха направили по-толерантен и добър към хората. Ненадейно тишината, възцарила се в мансардното помещение, се пропука от някакъв едва доловим звук, разнесъл се откъм прозореца — навярно капациите бяха изтракали под напора на нощния бриз, — макар че и аз, също като възрастния Ерих Цан, неволно се сепнах от неочаквания шум. Както и да е, щом привърших с четенето, подадох ръка на своя домакин, той я разтърси дружелюбно и двамата се разделихме, смея да твърдя, като добри приятели.

На следващия ден Бландо ми предостави доста по-скъпа стая на третия етаж, разположена между апартаментите на застаряващ лихвар и уважаван тапицер. На четвъртия етаж над мен не живееше никой.

Не след дълго си дадох сметка, че желанието на Ерих Цан да го навестявам далеч не е толкова голямо, колкото ми се бе сторило в онази нощ, когато ме убеди да напусна квартирата си на петия етаж.

Старецът нито веднъж не ме покани при себе си, а когато сам го посещавах, изглеждаше угрижен, държеше се някак сковано и свиреше вяло и апатично. Това се случваше винаги нощем — през деня немият музикант си отспиваше и не приемаше никого. Симпатиите ми към него не нараснаха, макар че таванското помещение и невероятните звуци на виолата му все още ме държаха в плен. Изпитвах необяснимото желание да надникна през единствения прозорец в квартирата на стареца и да устремя взор над стената към блещукащите покриви и църковни камбанарии, които без съмнение се виждаха оттам. Веднъж даже се качих до стаята му по време на театралните представления, когато Цан не беше вкъщи, ала открих, че вратата е заключена.

Въпреки всичко продължавах — макар и тайно — да се наслаждавам на среднощните изпълнения на немия виолист. Изпървом се промъквах крадешком до петия етаж, след което постепенно се сдобих с достатъчно смелост и вече се изкачвах по скърцащото стълбище, водещо до мансардата. Там, в тясното вестибюлче пред залостената врата, където дори ключалката беше покрита от вътрешната страна със специален заглушител, често долавях звуци, които ме изпълваха със смътен, неопределен страх — сякаш бях станал свидетел на някакво неведомо чудо и надвиснала мрачна тайна. Не бих могъл да кажа, че тези звуци бяха плашещи или ужасяващи — напротив, те просто таяха в себе си нечувани вибрации, загатващи за нещо отвъд земните предели — и на моменти придобиваха титанично симфонично звучене, което (както ми се струваше) нямаше как да бъде постигнато от един-единствен музикант. Според скромното ми мнение Ерих Цан беше същински гений с неподозирани възможности. С течение на времето музиката му ставаше все по-необуздана и неистова, а старецът придобиваше все по-изтощен и съсухрен вид с всяка изминала седмица. Вече категорично отказваше да ме приеме, без значение по кое време го навестявах, и дори започна да ме отбягва, когато случайно се засичахме на стълбите.

Една нощ, докато стоях, както обикновено, пред вратата му, дочух как изящното звучене на виолата му ненадейно се превръща в чудовищна какофония от хаотични звуци. Това не беше музика, а адски шум; шум, който би ме накарал да се усъмня в своя треперещ разсъдък, ако иззад залостената врата не се разнасяше горестното

потвърждение за истинността на ужаса — неописуемият, нечленоразделен вопъл, който само един ням човек може да издаде, при това само в моментите на върховен страх или неизмерима болка. Похлопах няколко пъти по вратата, ала не получих отговор. Нямах какво друго да сторя, освен да чакам в тъмния вестибюл, треперейки от страх и студ, докато до слуха ми не достигна някакво слабо шумолене. Нещастният музикант явно се мъчеше да се надигне от земята с помощта на един от разнебитените си столове. Предполагайки, че тъкмо се съвзема след внезапно поразилia го припадък, аз с нови сили поднових тропането си, като в същото време му извиках на няколко пъти името си, опитвайки се да го окуража. Не след дълго долових, че Ерих Цан се тътри покрай прозореца, спуска капачите и ги затваря, а после отново залита към вратата, бързайки да ми отвори. Този път нямах никакви съмнения, че искрено се радва да ме види; лицето му буквално сияеше от облекчение и той се вкопчи в палтото ми досущ като уплашено дете, което отказва да пусне полите на майка си.

Неудържимо треперейки, старецът ме побутна да седна на един от столовете, след което сам последва примера ми. Забелязах, че виолата и лъкът му сякаш са захвърлени на пода до краката му. Двамата поседяхме така известно време, но ми направи впечатление, че музикантът кима странно с глава и като че ли напруга слуха си, опитвайки се да долови някакъв тайнствен, далечен звук. Най-накрая явно се успокои, сякаш бе удовлетворен от нещо, което само той си знаеше, и се доближи до масата, където написа кратка бележка. Подаде ми я и тутакси се захвана да пише нещо друго, очевидно доста по-обширно. Междувременно аз прочетох първото адресирано до мен послание. Ерих Цан ме молеше за прошка и настояваше — в името на собственото ми любопитство — да го изчакам, докато той завърши доста по-подробното си писмо, в което щял да опише — този път на немски, за да няма проблеми със свободното си изразяване — всички онези чудеса и кошмари, които го съпътствали. Зачаках, а моливът на немия старец шеметно скриптеше по белите листове.

Може би час по-късно, докато си седях на стола и наблюдавах как купчината изписана хартия непрекъснато нараства, изведнъж забелязах как домакинът ми рязко се сепва, сякаш бе връхлетян от ужасен шок. Проследих погледа му и видях, че се взира като

хипнотизиран в закрития от завесите прозорец, заслушан в тегнещата тишина, и отново се е разтреперил. В същия миг и на мен ми се стори, че долових някакъв звук; но в него нямаше нищо страшно и ужасяващо, а ми приличаше по-скоро на необичайно ниска нота, носеща се незнайно откъде. Нищо чудно в някоя от съседните къщи или даже зад високата стена, където така и не ми се бе удаля възможност да надзърна, да репетираше и друг музикант. Ефектът върху Ерих Цан обаче беше потресаващ — моливът се изплъзна от пръстите му и старецът рязко се изправи, сграбчи виолата си и започна да изтръгва от нея най-дивите и безумни тонове, които бях чувал някога, сякаш искаше да разкъса и унищожи простиращата се зад прозореца тъмнина.

Едва ли има някакъв смисъл да се опитвам да опиша свиренето на Ерих Цан през онази страшна нощ. Никога през живота си — отново подчертавам — не бях чувал такива дяволски мелодии. Нещо повече — този път отчетливо виждах пред себе си изражението на лицето му, където в момента бе застинала маската на неизразим, неподправен ужас. Колкото и невероятно да звучи, немият музикант всячески се опитваше да създаде невидима преграда от стихийно извиращи, завихрящи се и прескачащи се звуци, да прогони нещо навън или да не му позволи да влезе — нещо неведомо и непознато за мен, ала за него — очевидно нещо пагубно, застрашително и страховито. Скоро изпълнението му придоби някакво фантастично, неистово и истерично звучене, но въпреки това продължаваше да носи в себе си признаците на несъмнената гениалност, с която беше надарен този изумителен човек. Дори успях да различа някои мотиви — като например буйния унгарски танц, който се радваше на голяма популярност в театралните представления — и за момент си помислих, че за първи път чувам Ерих Цан да изпълнява музиката на друг композитор.

По-силно и по-силно, по-бурно и по-бурно... Все по-бясно и яростно се извиваха пронизителните, стенещи трели на обезумелия струнен инструмент. Самият музикант вече целият бе плувнал в пот, тялото му се гърчеше и извиваше като маймуна, а погледът му — както и преди — бе неизменно прикован в прозореца. Стори ми се, че във френетичните му ноти сякаш проблясват гротескните образи на сатири и вакханки, които се носят в шеметен танц през клокочещи бездни от

облаци, дим и светлина. Точно в този миг сякаш долових някакъв по-различен звук — по-висок, по-остър и по-пронизителен от всичко досега. Със сигурност не беше сътворен от виолата и източникът му се намираше някъде отвън — неузнаваема, насмешлива, демонична нота, идваща нейде далеч откъм западния хоризонт.

В същия момент капациите на прозореца силно се разхлопаха под напора на ревящия нощен вятър, надигнал се в нощта, сякаш в отговор на бясното свирене в стаята. Надаващата невъобразими писъци виола на Цан вече издаваше такива звуци, каквито никога не бих асоциирал с подобен изтънчен инструмент. Капациите се разтресоха още по-шумно, разтвориха се и започнаха да блъскат по прозореца със страшна сила. Под въздействието на непрестанните удари стъклата се строшиха с трясък и в помещението нахлу вледеняващ вихър, който накара пламъчетата на свещите да се разтанцуват и разпиля купчината листове от масата, където домакинът ми бе решил да опише своята ужасна тайна. Погледнах към него и веднага разбрах, че отдавна е изгубил разсъдъка си. Яносините му очи бяха изцъклени, мътни и невиждащи, а отчаяното му свирене се беше превърнало в сляпа, механична и невъобразима оргия от хаотични звуци, която ничие перо не би могло да опише.

Мощен порив на вятъра, по-силен от останалите, вдигна ръкописа във въздуха и го понесе към прозореца. Втурнах се светкавично подир летящите листове, лелеейки безумната надежда, че ще съумея да ги спася, ала те изчезнаха в непрогледния мрак още преди да съм се доближил до зейналия в нощта отвор. Тогава ненадейно си припомних желанието си да надникна през него — през единствения прозорец на цялата улица „Озейл“, откъдето човек можеше да зърне ширналата се отвъд стената панорама на спящия град. Независимо от късния час, градските светлини винаги блещукаха в нощта, ето защо очаквах да им се полюбувам — въпреки дъжда и вятъра. Ала щом надзърнах през най-високо разположения от всички прозорци в района, не видях пред себе си нито град, нито светлини. Отвъд стената се простираше единствено безкрайната, необятна чернота на безграничното космическо пространство — бездънен, неописуем мрак, изпълнен само с някакво неясно движение и музика, в които нямаше нищо земно, нищо човешко. Докато стоях така, парализиран от благоговееен ужас, нов порив на вятъра окончателно

изгаси всички свещи, потапяйки ме в жестока, непроницаема, другоземна тъмнина. Бях сам — сам сред безбрежния хаос, разстилащ се пред мен, и демоничната, безумна лудост на виолата зад себе си.

Неволно отстъпих назад, без дори да се опитвам да запала някоя от свещите, при което се блъснах в масата, преобърнах един стол и едва след цяла вечност съумях да се добера до мястото, където чернотата се сливаше в едно с отвратителните, злокобни трели на виолата. Без да имам никаква представа за това, срещу какви сили се възправам, аз се опитах да спася както себе си, така и Ерих Цан. Изкрещях, когато нещо пихтиесто — и парещо студено — премина покрай мен и ме докосна, ала писъкът ми се изгуби сред адската какофония, струяща от този прокълнат, дяволски инструмент. Изведнъж неистово движещият се лък ме удари, изскачайки от тъмнината пред мен, и аз разбрах, че съм се приближил достатъчно до немия музикант. Продължих напред, напилах облегалката на стола му, след което опипом открих рамото му и силно го разтърсих, опитвайки се да го изтръгна от свръхестествения му транс.

Той обаче не реагира по никакъв начин, а продължи да свири с неугасващ плам. Протегнах ръка към главата му, която не спираше да се поклаща механично в такт с музиката, и изкрещях право в ухото му, че трябва час по-скоро да се махнем оттук — от това скверно средище на среднощните кошмари. Отново не получих отговор; нещо повече — странният старец дори за миг не прекъсна злоещото си изпълнение. Причудливи въздушни потоци бяха нахлули в мансардното помещение и сякаш танцуваха в унисон с повсеместния хаос. Инстинктивно изтръпнах, когато докоснах ухото на домакина си, ала осъзнах причината за връхлетелия ме страх едва когато почувствах замръзналото му лице под пръстите си — Ерих Цан беше студен като лед и неподвижен като статуя. Тогава се стрелнах към вратата, по някакво чудо успях да я открия, отместих с треперещи пръсти огромното дървено резе и изскочих навън — колкото се може по-далеч от това същество с изцъклени очи, седящо сред бездънния космически мрак, както и от призрачния вой на чудовищната му прокълната виола, чиято стръвна, демонична ярост нарастваше с всяка изминала секунда.

Скачах, носех се, летях по безкрайните стълбища на тъмната къща... Тичах като обезумял по тясната, стръмна и древна улица, осяяна със злоещо надвесени и разкривени сгради... Стъпките ми

отекваха по черните камъни на старинния мост, изгърбен над зловонната река... Останал без дъх, бягах към широките, светли улици и ширналите се познати булеварди... И си спомням, че от един момент нататък вече нямаше вятър, луната сияеше ярко над главата ми, звездите нежно блещукаха в среднощния небосклон и светлинките на града искряха примамливо в нощта.

Въпреки непрестанните ми усилия и търсения, така и не успях да открия улица „Озейл“ отново. Ала, честно казано, след като си припомних всичко, случило ми се там, вече и не го желая. Дори за миг не изпитвам носталгия по онзи период от живота си и не тъгувам нито за къщата, нито за улицата, нито за изгубения в космическите бездни ръкопис... макар че само той би могъл да разбули загадката, тегнеща над музиката на Ерих Цан.

[1] Лъвкрафт измисля названието на улицата от фр. „au seuil“ — букв. „на прага“ — Б.пр. ↑

[2] Метална стойка за ноти — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.